

[Boligministeren.]

som følge af de bestemmelser, der nu foreslås gennemført. Jeg anser det imidlertid for påkrævet, at der sker en indgående drøftelse af saneringsarbejdets rationalisering i forbindelse med lovforslagets behandling her i tinget.

I forslaget til *ændringer i boligtilsynsloven* er der navnlig tre nydannelser, som det vil være rimeligt at fremhæve.

1. Loven udvides til at gælde for hele landet, idet de særlige bestemmelser for landområderne falder bort. Alle anker decentraliseres fra boligministeren til de to boligtilsynsråd. I øvrigt har langt de fleste af landkommunerne allerede i deres sundhedsvedtægter benyttet sig af adgangen til at indføre boligtilsynsbestemmelser, som svarer til boligtilsynslovens bestemmelser.

2. Boligkommissionernes sammensætning styrkes sagligt med yderligere hygiejnisk og social sagkundskab. Som allerede nævnt bliver ejere og lejere også repræsenteret i kommissionerne.

3. Adgang til at påbyde nedrivning af kendemerede bygninger udvides, dog således at eventuelt tab godtgøres ejerne på samme måde, som saneringsloven bestemmer.

Ved *ændringsforslaget til Københavns bygge Lov* revideres bestemmelserne om gårdrydninger således, at adgangen til forbedring af karreernes gårde og indre i øvrigt skulle kunne benyttes i videre omfang. Det gældende maksimumsbeløb for pålæg om gårdrydning bortfalder, og udgifterne kan indregnes i huslejerne efter nærmere angivne regler.

De tre lovforslag har tilsammen det formål at give saneringen et større omfang end hidtil, således at den systematisk kan fortsættes på grundlag af en rullende planlægning.

På den anden side er det tilstræbt, at der ikke sker nogen form for afbrydelse af det påbegyndte eller løbende saneringsarbejde. Dette arbejde kan føres videre, indtil det ved en jævn overgang afløses af saneringer m. v. i henhold til lovforslagets bestemmelser.

Målet må være, at saneringsvirksomheden i løbet af et par år udvides til at omfatte mindst 3-4000 lejligheder om året. Dette forudsætter, at genhusningsproblemet søges løst ved en udvidelse af kvotaen for det statsstøttede boligbyggeri, af røkering inden for

den bestående boligmasse, af opførelse af nye boliger i de sanerede områder og af en øget kvota for plejehjem.

Da saneringen skal foregå på steder, hvor der ofte er meget tæt bebyggelse, som skal afløses af et moderne byggeri med mere åbenhed i bebyggelsen, end slumbebyggelsen har, opstår der uundgåeligt et tab, som foreslås delt mellem stat og kommune i den udstrækning, det ikke kan finansiere sig selv.

Gennem oprettelsen af saneringsselskaber er det dog regeringens håb, at også andre kredse end det offentlige vil være interesserede i at stille kapital og arbejdskraft til rådighed for løsningen af denne opgave. Statens økonomiske indsats, navnlig lånemidlerne, må dog forventes at skulle forøges væsentligt i forhold til den nuværende indsats. Den nuværende saneringslovs rammebestemmelser skulle dog i de første år kunne strække til under forudsætning af øgede midler til genhusning m. v.

Jeg tillader mig herved at anbefale de tre lovforslag til tingets hurtige og velvillige behandling. Regeringen har den opfattelse, at der i alle partier i folketinget er et ønske om at fremme saneringsvirksomheden. Det er vort håb, at den enige tilslutning, som folketinget gav saneringsloven og boligtilsynsloven i 1959, kan videreføres i et konstruktivt samarbejde om en løsning af denne store opgave.

Socialministeren (Nathalie Lind): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og andre familieydelse*. (*Forhøjelse af børnetilskud*).

Børnetilskudsloven er af 3. juni 1967. Den skal træde i kraft samtidig med loven om kildeskat, det vil sige 1. januar 1970. Baggrunden for de ændringer af loven, som nu foreslås, er forskellige ændringer i skatte-lovgivningen.

Der er ved udskrivningsloven fra 1. april 1968 sket en forhøjelse af det almindelige børnetilskud med 75 kr. om året for hvert barn, dog 125 kr. for børn af enlige forsørgere. Disse forhøjelser foreslås nu optaget i børnetilskudsloven. Efter loven om kildeskat sker der den ændring af reglerne om beskatning af enlige forsørgere, at disse skal beskattes som andre enlige, således at de kun får ét personfradrag. Dette betyder

[Socialministeren.]

en forhøjelse af skatten, og det har derfor ved gennemførelsen af kildeskatteloven været en forudsætning, at der som kompensation for den forøgede skattebyrde skulle ydes den enlige forsørger med ét eller flere børn et ekstra børnetilskud.

Imidlertid er der ved samme lov indført den ændring, at børn skal ansættes selvstændigt til skat. Det betyder, at det bidrag, som det efter loven om børns retsstilling er pålagt en af forældrene at betale til et barn, beskattes hos barnet, medens det tidligere blev beskattet sammen med indtægten hos den, der havde barnet hos sig. Den nye regel medfører, at der normalt ikke skal betales skat af beløbet.

Endelig er der ved en ændring af ligningsloven gennemført den ændring, at det særlige børnetilskud efter børnetilskudsloven ikke skal beskattes. Det særlige børnetilskud afløser børnebidrag efter forsorgsloven til enker og andre enlige forsørgere og børnetillæg til de sociale pensioner. Disse beløb har hidtil været beskattet hos modtageren.

Virksomheden af disse ændringer kan udlignes, hvis der ydes den enlige forsørger et ekstra børnetilskud. Sættes dette tilskud til 1.100 kr. om året, vil det også give dækning til den enlige forsørger med et barn, som efter den gældende lovs § 3 ville have været berettiget til et tillæg, hvis indtægten havde ligget under en vis grænse, og den enlige forsørger med mere end ét barn vil i kraft af de ændrede regler om beskatning få en bedre stilling end før. Det foreslås derfor, at § 3 ophæves og erstattes af reglen om det ekstra børnetilskud på 1.100 kr. Der ydes kun ét tilskud, selv om der er flere børn.

Der sker ved denne ændring en betydelig administrativ forenkling af reglerne, og en yderligere forenkling gennemføres ved en ændret bortfaldelse af § 2, stk. 2, om det forhøjede børnetilskud til enlige forsørgere.

De øvrige ændringer er af redaktionel karakter.

Gennem forslaget vil der således — i forbindelse med de ændringer, der indeholdes i skattelovgivningen — blive skabt en forbedring af den enlige forsørgers stilling, uanset at reglen om et tillæg til enlige forsørgere med indtægt under en vis grænse

udgår. Loven vil derfor omfatte de generelle ydelser, som gives uden hensyn til trang i de konkrete tilfælde.

Jeg anser det imidlertid for ønskeligt, at man også ud fra individuelle hensyn forbedrer forholdene for den enlige forsørger, som har særlige vanskeligheder, og det er min hensigt at ændre nogle af forsorgslovens bestemmelser med henblik på, at de kan træde i kraft samtidig med børnetilskudsloven. Jeg tænker her på forsorgslovens § 56, som indeholder bestemmelser om bistand til enlige mødre. Det vil blive foreslået, at den også skal omfatte bistand efter anden ophævelse af samlivet end skilsmisse eller separation, og at hjælpen også skal kunne ydes til enlige fædre. Endvidere vil der blive stillet forslag om, at den af forældrene, der bliver alene med børn, skal kunne få hjælp til pasning af børnene, og endelig at der skal kunne ydes hjælp som supplement til en indtægt ved deltidsarbejde, når det må anses for nødvendigt af hensyn til børnenes pasning, at forsørgeren har deltidsarbejde. Det er min hensigt at stille ændringsforslag til det forslag om ændring af forsorgsloven, som for øjeblikket behandles i tinget. Jeg vil også undersøge, om der er anledning til at ændre andre bestemmelser, som giver mulighed for at støtte familier med børn, bl. a. børneforsorgslovens § 27, som giver adgang til at yde hjælp med det formål at holde familien samlet.

Der er regnet med, at et beløb af 7 mill. kr. om året skal stå til rådighed til sådanne forbedringer. Heraf vil et beløb blive søgt til mødrehjælpsinstitutionerne til uddannelseshjælp.

Hvis disse ændringer gennemføres, er det hensigten at give kommunerne en samlet vejledning med hensyn til de muligheder, der står åbne for at hjælpe vanskeligt stillede enlige og familier med børn.

Da de foreslåede ændringer i børnetilskudsloven vil medføre forbedringer for den enlige forsørger og en lettelse ved administrationen af lovens bestemmelser, skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Af hensyn til, at kommunerne i god tid skal kunne planlægge administrationen af børnetilskudsloven, er det vigtigt, at de så snart som muligt kender loven i dens endelige

[Socialministeren.]

skikkelse, og jeg skal derfor samtidig henstille, at lovforslaget får en hurtig behandling i tinget.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme.

Forslaget fremsættes med henblik på den kommende 14. alm. vurdering pr. 1. august 1969, hvor de foreslåede ændringer i vurderingsreglerne første gang tænkes bragt i anvendelse.

Den vigtigste af de foreslåede ændringer er forslaget om bortfald af vurderingslovens § 14, stk. 5, hvilket medfører, at grundværdien af landbrugsejendomme, gartnerier, frugtplantager og planteskoler fremtidig skal ansættes efter den såkaldte bondegårdsregel, d. v. s., at grundværdien skal ansættes til det beløb pr. arealenhed, som jorden efter sin beskaffenhed og beliggenhed ville koste efter egnens priser, hvis den hørte til en middelstor bondegård i middelgod kultur, uden at der tages hensyn til den højere værdi, som jorden kan have på grund af forventninger om overførsel til inderzonestatus med mulighed for udstykning.

Jeg benytter her, ligesom tilfældet er i bemærkningerne til lovforslaget, den hidtil gældende terminologi inderzone og yderzone, men hvis det forslag til lov om by- og landzoner, som er fremsat af boligministeren gennemføres, vil der i stedet blive tale om by- og landzoner, og bondegårdsreglen vil da finde anvendelse i alle landzoner, bortset fra sommerhusområder.

Det er mit håb, at der med den foreslåede ændring af denne bestemmelse i vurderingsloven bliver ro om et spørgsmål, som har været omstridt i en årrække. Som der nærmere redegøres for i bemærkningerne, opstod problemet om vurdering af landbrugsjord i yderzone for en halv snes år siden, og efter at man i de første år havde ansat grundværdien efter bondegårdsreglen, gennemførte den daværende regering i 1965 den nugældende § 14, stk. 5. Bestemmelsen har ført til en opvurdering af landbrugsjorden omkring de større byer, idet handelsprisen for jorden, som efter denne bestemmelse er afgørende for vurderingen, er på-

virket af forventninger om, at ejendommene senest ved zoneplanens udløb vil få inderzonestatus. Så længe zonebåndet består, er ejerne imidlertid afskåret fra at udnytte jorden til den benyttelse, som vurderingen forudsætter, og regeringen kan ikke finde det rimeligt, at det offentlige beskatter ejerne af en værdi, som man samtidig af planlægningsmæssige hensyn forbyder dem at realisere. De høje grundskatter i yderzonerne har medført betydelige økonomiske vanskeligheder for mange landmænd, og den henstandsordning med de kommunale grundskatter, som blev gennemført for et par år siden, har ikke kunnet afbøde disse vanskeligheder tilstrækkeligt. Der har derfor været et betydeligt pres på planlægningsmyndighederne for at få ejendommene tillagt inderzonestatus. Regeringen må imidlertid lægge afgørende vægt på, at en rationel planlægning, som man tillægger den største samfundsmæssige betydning, ikke modarbejdes af andre hensyn. Derfor må de beskatningsmæssige hensyn vige, og dette medfører, at landbrugsejendomme i yderzone — eller hvis by- og landzonenloven gennemføres — i landzone, bortset fra sommerhusområder, fremtidig kun skal vurderes under hensyn til den benyttelse, som er tilladt under zonebåndet.

Den foreslåede ændring vil for landbrugsejendomme med jordrenteligt medføre en tilsvarende nedsættelse af jordrenten, da denne beregnes af den ansatte grundværdi.

Afløses jordrenten, skal afløsningssummen derimod som hidtil beregnes på grundlag af arealets almindelige handelsværdi, eventuelt fastsat ved særlig afløsningsvurdering efter reglerne herom i statshusmandsloven. Der ydes dog henstand med den del af afløsningssummen, der overstiger arealets landbrugsmæssige værdi.

Den anden betydningsfulde ændring af vurderingsreglerne som foreslås, er den nye bestemmelse i § 33, stk. 4, hvorefter vurderingsrådet i forbindelse med vurderingen af landbrugsejendomme og dermed sidestillede ejendomme fordeler ejendomsværdien og grundværdien på henholdsvis stuehuset med tilhørende grund og have og på den øvrige ejendom. Denne fordeling får dels betydning ved ansættelsen af lejeværdien af stuehuse, dels ved beregningen af skattemæssige afskrivninger på landbrugets driftsbygninger.